

دعای ۱۵۴ - درخواست دور شدن دشمن

حسین بن زید، از عمویش عمر بن علی، از پدرش علی بن الحسین علیه السلام حدیث کرد که می فرمود: نمی بینم چیزی همچون پیشی گرفتن در دعا، که بنده را حاضر نیست اجابت در هر وقتی.

و آنچه از آن حضرت علیه السلام حفظ گردید از دعا، هنگامی که به او خبر دادند حرکت مسرف بن عقبه را (وی همان است که یزید بن معاویه علیهما اللعنه او را برای واقعه حرّه فرستاد و او را مسرف نامیدند به جهت اسرافش در ریختن خون ها) به سوی مدینه چنین است:

رَبِّ كَمْ مِنْ نِعْمَةٍ أَنْعَمْتَ بِهَا عَلَيَّ قَلَّ لَكَ عِنْدَهَا
شُكْرِي، وَكَمْ مِنْ بَلِيَّةٍ ابْتَلَيْتَنِي بِهَا قَلَّ لَكَ عِنْدَهَا
صَبْرِي، وَكَمْ مِنْ مَعْصِيَةٍ أَتَيْتُهَا فَسَتَرْتَهَا وَلَمْ
تَقْضِ حُنِّي!

ای پروردگار من چه بسیار نعمتی که بر من بخشیدی، و اندک بود برای تو در آن سپاسگزاری ام، و چه بسیار بلائی که مبتلا ساختی مرا به آن، و در مورد آن برای تو اندک گشت شکیبایی من، و چه بسیار معصیتی که انجام داده ام، و تو آن را پوشاندی و رسوایم نساختی!

فَيَا مَنْ قَلَّ عِنْدَ نِعْمَتِهِ شُكْرِي فَلَمْ يَحْرَمْنِي، وَيَا
 مَنْ قَلَّ عِنْدَ بَلَائِهِ صَبْرِي فَلَمْ يَخْذُلْنِي، وَيَا مَنْ
 رَانِي عَلَى الْمَعَاصِي فَلَمْ يَفْضَحْنِي.

پس ای آنکه اندک گشت هنگام نعمتش سپاسگزاری ام، و
 مرا محروم نساخت، و ای آنکه اندک گشت هنگام بلایش
 شکیبایی من و مرا وانگذاشت، و ای آنکه مرا بر گناهان دید
 و رسوایم نساخت.

يَا ذَا الْمَعْرُوفِ الَّذِي لَا يَنْقَطِعُ أَبَدًا، وَيَا ذَا النِّعْمَاءِ
 الَّتِي لَا تُحْصَى عَدَدًا، صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ،
 وَادْفَعْ عَنِّي شَرَّهُ فَإِنِّي أَدْرَأُ بِكَ فِي نَحْرِهِ، وَأَسْتَعِيدُ
 بِكَ مِنْ شَرِّهِ.

ای دارنده احسانی که هرگز قطع نشود، و ای صاحب نعمتی
 که فوق شمارش است تعدادش، بر محمد و آل محمد درود
 فرست و از من دور کن شر او را، که من به تو دفع می کنم
 در گردنش و به تو پناه می جویم از شرش.

و گفته می شد: که وی، جز علی بن الحسین علیه السلام را اراده
 نکرده بود ولی آن حضرت از شر او سالم ماند و او را گرامی
 داشت و به آن حضرت جایزه و صلّه داد.